

SZENTESI LAPOK

Független társadalmi és közgazdasági lap.

Megjelenik minden vasárnap és csütörtökön.

Előfizetési díj:
Egy évre 10 kor. — fil. | 1/2 évre 2 kor. 50 fil.
Félévre 5 kor. — fil. | 1 óra 1 kor. — fil.
Egyes szám ára 10 fillér.
Hirdetések és nyilatkoztató közlemények jutányosan számíttatnak.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:

PINTÉR GYULA

Társszerkesztő:
PANDOVITS DÖME.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

I. tized Wellisch-ház ahová a lap szellem részét illető közlemények, hirdetések és előfizetési díjak küldendők.

Lesz-e béke ?

A választási küzdelmek kezdetén nem is csepegett, hanem csurgott Tasnádi Anta, ajkáról a béke és jóakarát édes méze; program-beszédében és lapjában egyaránt hirdette, hogy az ő szívében nem lakozik gyűlölség és harag, csak megbocsátás, s az ő politikája a szeretet politikája. — A választás után pedig ismét a mi táborunkból hangzott fel a béke szózata; lapjaink, a *Csongrádmegyei Ellenzék* hirdette hangosan, hogy most már legyen vége az ellenségeskedésnek és pártkülönbség nélkül mindnyájan egyesüljünk a közhaszon békes munkálkodásában.

Elmondva is, leírva is nagyon szép szövegek ezek, s a távolállók — ezeket hallván és olvasván — meglepetéssel gondoljuk, hogy: nini, még sem olyan fekete az ördög, mint amilyennek festik, hiszen Szentés városában vége a marakodásnak és dühöng a béke. — Én pedig, aki a viszonyokat és embereket jól ismerem, csak mosolygok ezeken a frázisokon, mert tudom, hogy messzebb vagyunk a békétől, mint Makó Jeruzsálemtől.

S hogy nem állok elszigetelten ezzel a pesszimiztikus véleményemmel, arról biztosított engem a napokban egy törzsökös pákulicz, aki talán a leginkarnátusabb mameluk, de abban előnyösen különbözik politikai fajrokonaitól és fajtestvéreitől, hogy lehet vele beszélni és nem esik a dühöngés önkívületébe, mikor ellenzéki embert lát. Azt mondta nekem ez az ur, hogy Szentésen soha se lesz béke, mert már a csecsemők is az anyatejjel szívják magukba az ellenzéki emberek ellen irányuló engesztelhetetlen gyűlölséget.

Teljesen igaz. Mi hasztalan akarjuk a békét; a tulsó tábor embereinek szívében egy szemernyi hajlandóság sincs rá és nem is lesz, beláthatatlan időnkig.

Hiszen emlékezzünk csak vissza, amíg Sima Ferencz itt volt, addig azt mondták, hogy ő csinálja a háborúságot, s csak akkor állanak itt helyre a normális állapotok, ha sikerül Simát eltenni az utból.

Nos, hát ez végre sikerült nekik. Sima nincs többé az utokban, idegen földön eszi a hontalanság keserű és sóltalan kenyerét s szava nem hallatszik át az Oceánon, keze nem kormányozza már

a szentesi ellenzéket. Es ime, nemcsak helyre nem állott a béke, hanem a gyűlölködés vesztebb s jó pákuliczok kénkövet lehelnek s tüzet és lángot okádnak, mihelyt egy ellenzéki embert meglátnak az utcán.

Azt is tudom, hogy miért dühöngenek azért, mert látják, hogy Sima távollétében sem sikerül nekik az ellenzéket kiirtani és eltiporni.

Pedig ők úgy értik a békét, hogy az ellenzék rakja le a fegyvert, teküdjék le önként, akár legyőzöttten a megsemmisülés sírjába és halottaiból soha ne támadjon fel többé.

A temető békéje kellene nekik. Annak a temetőnek a békéje, ahol örökre elhantolhatnak az ellenzéket, embereivel és eszméivel együtt. Ha táncolhatnak az ellenzék sírdombja fölött, ha reánk taposnak a hantok, úgy, hogy soha többé föl ne kelhessünk és még szellemünk se járjhabasson haza kísérteni, — no, akkor lenne békekesség, mert ők lennének a korlátlan urak elevenek és holtak fölött.

Csak hogy az ellenség nem akar és nem fog meghalni; nem engedi magát eltemetni soha, sőt ha egy óvatlan pillanatban sirba tennék, onnét is kitörne, még ha kősziklátat is hengeritenék is rá.

Soha, soha nem fog bekövetkezni az az idő, hogy az ellenzéknek ezt az erős várát beveggyék a pecsovicok. Tehát nem is lesz itt béke soha.

Szinte hallom már az ellenvetést, hogy ha eltávozott is Sima, de azért maradtak itt demagógok és népbolondítók — már tudnillik mi, tollforgató és kabátban járó ellenzéki emberek — akik Sima szellemében folytatják az izgatást és nem engedik a népet kapacitálni.

Együgyű beszéd. A szentesi nép nem olyan buta, hogy hagyná magát orránál fogva vezetetni. Mi nem is vezetjük, se nem izgatjuk, hanem kötelességszerűleg megyünk vele és harcolunk az alatt a régi zászló alatt, amely alatt egész életünkben küzdöttünk s amely mindnyájunké, akik nem akarjuk a nyakunkat a pákuliczok jármába hajtani.

Mi csak őrtállunk és amikor szükséges, figyelmeztetjük elvtársainkat a kelepcekre.

Most is csak annyit mondunk, hogy ne higgyen senki a békében. Mindössze fegyverszünet van most egy időre, de soha se tudhatjuk, hogy hol és melyik

pillanatban támadnak meg vad ellenségeink, akik tajtékzó szájjal beszélnek a szeretetről és a megbocsátásról.

Azért ennek a nagy békességnek a korszakában legyünk állandóan készenlétben és tartsuk szárazon a puskapunkat.

Ausztria felosztása. Az „Arena” című veronai ujság szerint Ausztria-Magyarország nem sokára Lengyelország sorsára jut. Az említett lap elmondja, hogy Németország és Olaszország között titkos tárgyalások folynak Ausztria földarabolása iránt, melyekre nézve már félig-meddig meg is állapodtak és a terv véglegesítése csakis a cár hozzájárulásától függ, amely Viktor Emánuel király oroszországi látogatása alkalmával fog megtörténni. Ausztria-Magyarország földarabolásának terve a lap szerint a következő:

„Németország megkapja Csehországot, Alsó- és Felső-Ausztiát, Salzkammergutot, Észak-Tirolt, Stájerországot és Karinthia német részét.

Olaszország megkapja Triesztet, Trentinót, Isztriát, Dalmáciát egészen Raguzáig és Dél-Tirolt.

Oroszország megkapja Galiciát és Bukovinát.

Montenegró megkapja a kattanói öblöt, Krivosjet s Hercegovinát. Szerbiához pedig hozzácsatolják Horvátországot, Szlavóniát és Boszniát.

Mindazt ami ezen kívül fennmarad, azt az önálló, független Magyarországhoz csatolják. Ugy látszik, ez a terv nem is olyan nagy ostobaság, mint az ember az első pillanatra gondolná.

A gazság netovábbja.

Majdnem úgy vagyunk a nyomdafestékekkel piszkoló pákuliczok gazságaival, mint a cigány lova a koplalással. Kezdtük hinni, hogy lassankint megszóljuk és föl sem vesszük többé s ime, mikor már egészen hozzá szoktunk volna, egyszerre — hanyatt estünk tőle.

Most az az utálatos merénylet, melyet a Molnár László volt lapszerkesztő esete alkalmából elkövettek városunk országgyűlési képviselője, dr. Molnár Jenő ellen, alávalóságában minden képzeltet felülmul s fölháborítaná még a legszelidebb bárány vérét is.

Molnár Lászlónak, a »Csongrádmegyei Ellenzék» volt szerkesztőjének meglepő esetét lapunk mai számának ujdonsági rovatában mondjuk el részletesen. Itt csak annyit említünk föl, hogy a nevezett szerkesztőt, akit állítólag okirat-hamisítás vádjá miatt köröztetett a deó

reczeni kir. törvényszék, szobnattól vasárnapra menő éjjel letartóztatták és kedden délelőtti elkísérték Debreczenbe.

Arra el voltunk készülve, hogy e várdtlan esemény vad káröröme hangolja és zajos ujjongásra készlet a pákulicokat, akik pénzért is megvették a gyalázatát az ellenzéki polgároknak, kivált ha azok tollforgató emberek. Azt is elhatározták magukban, hogy egyelőre minden ellenvetés és vita nélkül hallgatjuk az örömradiót s egyetlen szóval se védelmezzük Molnár Lászlót, mert nem tudjuk, hogy csakugyan elkövette-e a terhére rótt bűnös cselekményt, vagy nem; de ha elkövette, akkor mi nem tekinthetjük azt, hogy az ellenzéki zászló alatt harcolt, mert aki bűnös, az — bármelyik párthoz tartozik is különben — vegye el méltó büntetését bírától; ha pedig nem követte el a tettet, akkor lesz idő ártatlanságának kiderítése után is erkölcsi elégtételt szolgáltatni neki.

Igy gondolkoztunk s ez talán eléggé tárgyilagos fölfogás. De nem így gondolkoztak a szelidlelkű és a szeretet politikájától tojtétköz vadállatok. Nekik ellenzéki vér kellett dézsaszámra, de nem a Molnár Lászlóé, — az nekik kicsiny falat — hanem Molnár Jenőé; mert az egyesült mamelukok és Kossuthpárti siserahad logikája szerint, ha Molnár László bűnös vádoztatik, akkor azért Molnár Jenőnek kell megszervednie; ámbar egészen bizonyos, hogy Molnár Jenő még hírből sem ismeri a Molnár László bűnét.

Kedden reggel az egész város elszörnyedt, mikor »Bucsuszó« cím alatt falragaszok jelentek meg az utcákon, a melyeknek tartalma röviden az, hogy Molnár Lászlót elfogták és elvitték, tehát Molnár Jenő sikkasztó, hamisító, csaló és fogházba való gonosztevő.

Nem piszkoljuk be lapunkat azzal, hogy ezt a pamfletet, amelynél alaválóbbakat és komiszabbat még soha nem olvastunk, — ide igtassuk. Jellemzésül legyen elég annyi, hogy nincs ebben a városban egyetlenegy tiszteességes ember sem, — pártkülönbség nélkül — aki ezen az aljas merényleten lelke mélyéből föl sem háborodott volna.

Hiszen köztudomású tény, hogy dr. Molnár Jenő az életben akkor látta először Molnár Lászlót, amikor átvette a Csongrád megyei Ellenzék szerkesztését. Az előtt még hírből sem ismerte, annál kevésbé sejtette tehát, hogy van-e annak a multjában valami sötét pont? Molnár Jenő nem hívta meg a szerkesztésre, nem is volt joga hozzá; de aki ide küldte, az sem tudta, nem is tudhatta, mert csak futólag sem ismerte hogy terheli-e valami bűnvád?

A legundokabb gazság tehát csupa politikai boszúból a Molnár Jenő nevét behurcolni ebbe a dologba. A legnagyobb elvetemültség ebből az alkalomból a rágalom kloákájába lerántani Molnár Jenőt, akiről még politikai ellenfelei is elismerik, hogy egyéni jellem mocsoktalan és magánbecsülete érintetlen és tiszta.

Csak két embert ismerünk Szentesen, aki az ilyen munkára képes lehet. Hogy a kettő közül melyiknek a sötét lelkét terheli ez a rut merénylet, azt

majd kideríti a bírói vizsgálat, mert dr. Molnár Jenő azonnal megteszi a bűnvádi feljelentést s a legerélyesebben utána néz, hogy kinyomozzák a névtelenség homályában rejtőzködő bűnöst.

S ha van még egy szemernyi igazság az égből és a földön, akkor példás büntetésben fog részesülni a tollnak ezen elvetemült banditája.

Kell is, hogy a megtorlás súlyos és elrettentő legyen, mert ha ilyen bitangságokat büntetlenül lehet elkövetni, akkor itt többé senki sem biztos abban, hogy ha mint becsületes férfiú fekszik le, nem úgy kel-e föl, mint czégéres gazember?

Helyi és vidéki hírek.

A megyebizottsági tagok választása. Amikor ezeket a sorokat írjuk és amikor azok sajtó alá kerülnek, akkor még nem ismerjük a szerdai választás eredményét. Látva azonban a pártunk soraiban nyilvánuló fölbuzdulást, semmi okunk sincs kételkedni abban, hogy ismét győzelmet aratunk. Absurdum is volna, ha nem így lenne, mert hiszen a többség mi vagyunk, csak rajtunk áll tehát, hogy a kisebbséget ne engedjük fölül kerekedni. Ha ennek dacára ezuttal legyőzöttek lennénk, akkor a szó szoros értelmében a magunk keze verne meg bennünket, mert csupán azért bukhatunk, hogy némelyek megtörik a mulhatlanul szükséges pártlegyelmet és kikorrigáltatják a szavazó czédulákat, amivel azt érik el, hogy erőnket szétforgácsolják és megkönnyítik a munkáját ellenfeleinknek, a kik fegyelmélettel dolgoznak és egyetértőleg szavaznak. Reméljük, hogy a döntő pillanatban a mi táborunkban sem fog hiányozni az összetartás, akkor bizonyos, hogy jelöltjeink győzelmesen kerülnek ki a mérkőzésből.

Molnár Jenő elmaradása. Partunk vezetősége és képviselőnk abban állapodtak meg, hogy dr. Molnár Jenő, hívei élén személyesen fogja vezetni a szerdai választási küzdelmet s e végből már hétfőn vagy kedden Szentesre érkezik. Mástermészetű elhalasztathatatlán teendők azonban annyira a fővároshoz kötötték képviselőnket, hogy — legnagyobb sajnálatára — nem valósíthatta megjelzett szándékát, amiről a pártvezetőséget bizalmasan értesítette, ahol a fölhozott nyomós indokok lellő méltánylásra találtak. Birjuk azonban képviselőnk ígérését, hogy rövid idő alatt, talán már a legközelebbi napokban ismét körünkbe érkezik s a függő pártügyeket és a magánfelek ügyes-bajos dolgait rendezni fogja.

Molnár László letartóztatása. Vasárnap reggel villámgyorsn futotta be a várost a váratlan és megdöbbentő hír, hogy Molnár Lászlót, a Csongrád megyei Ellenzék szerkesztőjét, a szombatról vasárnapra menő éjszaka letartóztatták és a rendőrségnél őrizet alá helyezték. A feltűnő esetről kalandos hírek keltek szájról szájra, amelyekből a következő tényállást sikerült kibogoznunk: A szentesi rendőrség már hónapok óta kutatta Molnár László előéletét. Irtak jobbra-balra, a hatóságokhoz, de sehonnét se sikerült valami olyan terhelő adatot kapni, amely-

nek alapján a rendőrség rátehetette volna a szerkesztőre a kezét. Molnár Lászlónak tudomása volt ezekről a puhatólózásokról, sőt arról is értesült, hogy ellenségei váltóhamisítónak és körözött egyénnek mondják, de nem sokat törődött vele, sőt minden titkolózás nélkül beszélte fűnek-fának, hogy Amerikába készül, ami mindenestre vakmerőség és kihívás az olyan embertől, aki vád alatt állónak tartja magát. Éppen azért nem is tétellezte föl senki róla, hogy valami sötét pont lehet a multjában. A mult szombatán itt járt valami Bige nevű állítólagos hírlapíró, aki azt mondta magáról, hogy ő a szegedi Közvéleménynek volt munkatársa. Ez a Bige fölkereste Molnár Lászlót is, az egyik helybeli nyomdában pedig azt beszélte, hogy ő Molnár Lászlóban egy Máté László nevű debreczeni volt hivatalnokot ismert föl, aki váltóhamisítással volt vádolva, de megszökött és körözés alatt áll. Ezt rögtön besugták a rendőrségnek, ahol rövid kutatás után hamarosan találtak egy — Máté László nevű okmányhamisítóra vonatkozó körözvényt, amelyben a személyleírás ráillett Molnár Lászlóra. Nyomban sürgönyöztek Debreczenbe és itt a városban mindenfelé keresték azt a bizonyos Bigét, hogy szembesítsék Molnár Lászlóval. Éjfélkor a Tabák féle kávéházban letartóztatták Molnár Lászlót és bevitték a rendőrséghez, ahol fölszólitották, hogy hogy ő csakugyan Molnár László. Ezt nem tudta hamarosan igazolni, mire ott tartották. A hajnali vonatnál fölaltatták Bigét, aki — szembesítetvé Molnár Lászlóval, azt állította, hogy fölismeri benne az okmányhamisítás miatt körözött Máté Lászlót. A letartóztatott szerkesztő ezt tagadta, de vasárnap érkezett Debreczenből egy rendőrtisztviselő, aki ugyanazt állította, amit Bige. Hétfőn átadták Molnár, — állítólag Máté Lászlót a szentesi kir. járásbírósnak, ahol szintén állhatatosan tagadta a körözött okmányhamisítóval való azonosságát. Kedden a bíróság csendőrökkel elvitette a vádlottat Debreczenbe. Egyelőre eddig tart a szomorutörténet. Képzhetni azt a vad kárörömet, melyet az eset a pákulicok körében keltett. Hétfőn, mikor a bírósághoz vitték a volt szerkesztőt, egész sereg vihogó pákulicz gyűlt össze a bíróság előtt sértő szavakkal inzultáltak a szerencsétlen embert, s a műveltebbek köpködtek is feléje. Ismétlődött ez a szép jelenet kedden délelőtti az utcán és a vasuti állomásnál, mikor a vonatra kísérés és elszállítás történt. Szintén kedden gyalagos hangú falragaszok jelentek meg, lapunk mai számának második cikkében foglalkozunk bővebben. Itt csak azt tesszük még hozzá az ott elmondottakhoz, hogy nemcsak az egyelőre ismeretlen szerző ellen indítják meg a bűnvádi eljárást, hanem a nyomdász ellen is, aki elég óvatos volt a piszkos nyomtatványról kihagyni a nyomda nevét, amelyben készült.

Gálfi Sándor Szentesen. Hétfőn este a szegedi törvényszék fogházából Szentesre szállították Gálfi Sándort, hogy a járásbírósnak ítéletet mondjon fölötte, párbajra való kihívásért. A följelentő — Hentaller Lajos — azonban nem jelent meg, s így Gálfit kedden délután ismét,

viasszaszállították Szegedre. Ugyanaznap tehát a „Csongrádmezei Ellenzék“-nek két volt szerkesztőjét hurczolták végig Szentes utcáin csendőrszurok között, nagy öröme a jószívű pákuliczok. Hogy ez a látványosság a véletlenség műve-e, vagy hatásos szinpad elrendezés, azt már az intézők mondhatják meg. De hogy a közönség tulnyomó részében a káröröm helyett inkább a részvét támadt föl a meghurczolt emberek iránt, azt már egész biztosan tudjuk.

Peticzió Enyedi Lukács mandátuma ellen. Mint már említettük, Enyedi Lukács a tápéi kerületben 7 szótöbbséggel megválasztott kormányparti képviselő mandátumát kérvénnyel támadta meg a függetlenségi és 48-as párt. A hat nyomtatott ivre terjedő és bizonyítékokkal bőven felszerelt kérvényt megkaptuk és lapunk jövő számában részletesen ismertetni fogjuk. Addig is annyit mondhatunk, hogy a fölhozott panaszoknak fele is elég arra, hogy a mandátumot megsemmisítsék. A tápéi kerületben tehát mindenesetre új választás lesz nem-sokára. Budapestről, képviselői körből mert értesülésünk szerint Enyedi maga is reménytelennek tartja helyzetét, már le is akart mondani a mandátumáról, de ezt barátai eddig még megakadályozták; valószínű azonban, hogy még a kérvény tárgyalása előtt beadja lemondását.

Egyházi előléptetés. Idősb Váradi Lajos szentesi gyógyszerész nagy tehetségű fiát, Váradi L. Árpád apát és kultusz miniszteri osztálytanácsost a király a csanádi egyházmegyében viselt alapítványi kanonokságról a mester kanonokságra léptette elő.

A tiszai híd építése immár megkezdődött a — csongrádi oldalon. Mint halljuk, ha az időjárás kedvez, nem-sokára a szentesi oldal felől is megkezdik a munkát, hogy a szegény népet egyik keresethez juttassák.

Budapesti gabonaárak.

A buza: Tiszavidéki: 8-90 K., Rozs: 4-70 k. Zab: 7-50 k. Tengeri új: 5-56 k. Árpa: 6-10 k.

— **Ha a távirat nem késik.** Zentán Czirák Tibor pénzügyőri vigyázó, amiért hivatalból felfüggesztették, a pénzügyőri lak-tanyán szíven lötte magát. A rendőrség a laktanyára érkezvén, az öngyilkos szobáját zárva találta. Felfeszítették az ajtót és a szerencsétlen fiatal ember még élt. Azonnal beszállították a kórházba, ahol még aznap este iszonyu kínok között meghalt. Öngyilkossága napján délután sürgöny érkezett, mely Czirákot a félreértés miatt történt felfüggesztést megsemmisítve, visszahelyezte.

— **Vezeklés.** Szilágyi (Schwarcz) Gyula sok galibát okozott Szabadka városában. Vádaskodó röpiratot adott ki Mamuzsics Lázár szabadkai polgármester ellen s forrongásba hozta az összes városi hivatalokat, miértis kiutasították a városból. Szilágyi (Schwarcz) Gyula most a Népszavában a nyilatkozatok egész sorát adja ki, melyben összes vádjait maga nyilvánítja rágalmaknak s bocsánatot kér értük azoktól, kiket megbántott; nevezetesen: Mamuzsics Lázár polgármestertől, ifjabb Vojnich Sándor országgyűlési képviselőtől és a Bácskai Hírlap szerkesztőségétől. Egyben azt is megígéri, hogy lefogja leplezni azokat, akik a rágalmak megírására őt fölbérelték.

— **Suba János levele.** A szegedi ösmert világiáró, a szabadságharc vitéz katonája ismét életjelt adott magáról. Ezuttal levelét a földgolyó olyan részéről küldte, a melyet még a geográfusok is alig ösmernek.

Egy angol cirkáló hajó fedezte föl és hozta el levelét Szegedre a posta egyik unokaöc-sének. A levél mindössze 21 napig utazott, amint a lebélyegzések tanúsítják. Sok érdekes dolgot ír le Suba János ebben a levélben. Elmondja, hogy azon a kis szigeten, a hol ő most van, mindössze 47 ember él, 41 férfi és 6 nő, s ennek a kis szigetnek ő a kormányzója s a sziget minden gyerme-két ő tanítja, még pedig a magyar nyelvre. Ugyanő bíraskodik is, többnyire az asszo-nyok miatti perpatvarokban. Hetvenkét esz-tendő nyomja a vállát, de azért jó egész-ségben van és a telep legfi talabb leányát, a 16 éves Mariát, aki egy angol hajótörött kapitány árvája, feleségül vette a mult tén és most a gólyát várja a Szegedről el-származott világiáró vitéz, aki derűsen jegyzi meg a levelében, hogy vajjon mit szólnak ehhez a világ sok részén elhagyott vagy bo-lyongásaiban tőle elmaradt feleségei. Nagyon érdekes kis szigetcseke az övé. Terjede-lemre nem nagyobb, mint a régi, szegedi nagyvásártér háromszorosa vagy négyszerese Halászzattal foglalkoznak nagybárára és kecs-kéket nevelnek. A sziget kétharmadán ő és a kis királyság öregjei kertészkednek. A sziget minden lakója hajótörött. A nőket a szomszéd szigetektől kapták ajándékba a törzsfőnököktől, akiket Suba János tanított meg a löfegyverekkel való bánásra. A nők mind szépek és kecsesen tudnak táncolni, énekelni. Aranyuk annyi van, hogy ezeket érne Európában. A kis sziget lakóinak adóznak a többi szigetek is, s minden szüretkor elhozzák adójukat. Szóval az öreg Suba János a Csendes Óceán szigetén is magyar maradt, s miután a gyermekek száma 26 és mindannyi tud magyarul, egész kis ma-gyar köztársaság fog keletkezni ott a föld-golyó tulsó oldalán.

Nagyvárad a német szó ellen.

Nagyvárad város jogügyi bizottsága dicsé-retes munkát végzett. Egyhangulag és nagy lelkesedéssel elfogadta Gerő Armin rendőr-főkapitány azon szabályrendeleti tervezetét, amely a népmulatók megrendszabályozásáról szól. A szabályzat legfontosabb része a ne-gyedik szakasz, amely szerint német nyelvű előadások egyáltalában nem engedélyezhe-tők.

— **Koronás betegek.** Alighogy el-hallgattak a hírek az angol király halálos be-tegségéről, máris a feleségének, Alexandra angol királynénak betegségét jelenti a londoni táviró. Fülbaja kinozza az angol királynét, a mely most annyira rosszabodott, hogy a ki-rályné ugyszólván teljesen megsüketült. Már nagy ideje nagyot hall Alexandra királyné, úgy, hogy már régebben el kellett rendelni az udvari zenekarnak, hogy a mikor ő is részt-vesz a hangversenyen, hangosabban játsz-szék, mint rendesen. Valószínű, hogy örökölte a királyné ezt a baját, mert a dán királyi családnak csaknem minden tagja nagyot hall, az özvegy czárné és Valdemár dán királyi her-czeg pedig egészen siket. Vilmos német csá-szár neje üdülő beteg, túl van már a nagyobb veszedelmen, a melybe erősebb meghülese következtében könnyen juthott volna. Üd-ülése helyétül Abbáziát választotta, a hol már villát béreltek ki számára. A császárné janu-ár végén érkezik Abbáziába és husvétig ma-rad ott, a mikor a császár eljön érte.

Az osztrák ügyvéd tulkapasai. Ha az osztrák ügyvéd — írja a „Szegedi Jogász Lapok — megbizsa valamely ügy ellátásával magyarországi kollégáját, úgy az utóbbi beéri azon költséggel, amelyet az ellenfél terhére megítéltek, vagy ha az nem képezi megítélés vagy megállapítás tárgyát, úgy eljárásért né-hány koronát számít fel. Nem így osztrák szomszédaink; ezek bármily csekély ügygel bizatnak meg, fekete-sárga zsi-nórral összefűzött, hosszú költségjegy-zékkal állanak elő, amelyben még a le-vegőt is felszámítják, amelyet ügyünk ellátásakor szívtak. Ha sokaljuk a fel-számított díjakat és ezek ellen észrevé-teleket merünk tenni, azonnal kérik azoknak birói megállapítását és a bírós-ág rendszerint elfogadja a felszámítást. Így járt legközelebb egy szegedi kartár-

sunk, megkereste egyik bécsi kollégá-ját, hogy helyettesítse őt egy tanuhall-gatásnál, ezért terhére 33 koronát és valamennyi fillért számított fel s állapít-tatott meg a bíróság által. Annyit pana-szokodunk sauyaru helyzetünk miatt, pedig ennek magunk vagyunk okai, kö-veteljük az osztrákoktól ugyanannyit, amennyit ők felszámítanak és bocsás-sunk a bíróság rendelkezésére néhány ausztriából származó költség-megállá-pító határozatot, hogy az is gyakorol-hassa a reciprocitást . . .

Legujabb.

— Távirati tudósítás. —

Angol veszteségek.

Az angol hadügykormány leguioisó összeállítása szerint a brit veszteségi lajst-romok eddig 78.016 embert mutatnak ki. E közül csatában elesett vagy sebeiben és a fogságban meghalt 578 tiszt, 6105 ember; betegségben 261 tiszt, 10.425 ember. Ha ehhez számítjuk azt a 16 tisztelet és 459 em-bert, akik más okból haltak meg, akkor az elesettek és elhunytak száma 17.844. Gyó-gyulni Angliába küldtek 2504 tisztelet és 57.136 embert.

Kitchener elrendelte, hogy az összes lojális afrikandereket kényszerítsék hadi szol-gálatra. A hollandok közt e miatt nagy az elkeseredés.

Londonban arra gyanakodnak, hogy a burokat Német-Afrikán keresztül látják el lövő és élelmiszerekkel, és hogy ily módon tartják meg az összeköttetést Európával.

Szell Kálmán a királynál.

Szell Kálmán kormányelnököt ma dél-előtt háromnegyedórúig tartó kihallgatáson fogadta a király Bécsben.

Ugyancsak ma értekezett Szell Kálmán dr. Körber osztrák miniszterelnökkel is a vámtarifa-javaslat tárgyában. Mindketten megállapodtak abban, hogy a tervezetnek mihamar a két parlament elé kell kerülni, mert a monarchia minpkét államának ér-deke megkívánja a bonyolult helyzet tisztá-zását.

Szalámi gyártásra alkalmas

Jó hizott sertések

napi árban

folyton vétetnek

FORGIARINI JÁNOS

szurótelepén

SZEGED, Osztrovszky-utca 10-ik szám.

Párisi

ujdonságok

Levelezőlapok

Bartos L.

könyv- és paprkereskedésében,

Szeged.

